

Arrest

nr. 274 996 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2022 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 januari 2016 toe op het Belgisch grondgebied en diende op 10 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 juni 2016 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 7 mei 2020 tot een gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel gedurende vijf jaar behalve wat de ondergane voorhechtenis betreft, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

1.4. De commissaris-generaal trof op 27 april 2021 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze intrekkingbeslissing in zijn arrest van 17 december 2021 (RvV 17 december 2021, nr. 265 744).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 februari 2022 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Verzoeker werd hiervan op 14 februari 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Mijnheer

naam : H.(…)

voornaam : A.(…) H.(…) H.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen en krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 31/01/2016 kwam u voor het eerst aan in België. Op 10/02/2016 heeft u vervolgens bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u op 27/06/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een A-kaart, geldig tot 20/06/2022.

Op 07/05/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019.

Op grond van deze veroordeling werd op 23/07/2020 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS. In het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus werd u door het CGVS op 12/04/2021 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen.

Gezien deze vaag intrekking binnen de termijn van vijf jaar na het indienen van het verzoek om internationale bescherming werd overgemaakt aan het CGVS werd de toekenning van het onbeperkt verblijfsrecht op 25/05/2021 geschorst in toepassing van artikel 49/2, § 4, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS heeft op 29/04/2021 besloten om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 30/04/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat uw deelname aan mensensmokkel onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend en dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Derhalve diende uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing van 29/04/2021 van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u mag worden teruggeleid naar Irak.

Op 28/05/2021 heeft u een schorsend beroep ingediend tegen de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bij arrest van 17/12/2021 heeft de RW de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in beroep bevestigd. De RVV stelde immers dat: “Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, met name deelname aan mensensmokkel met verzwarende

omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.” Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande herhalen we dat u in België aankwam op 31/01/2016, met andere woorden zes jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man van 25 jaar. Het staat dan ook vast dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Gedurende uw gehoor bij de DVZ op 25/03/2016 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u sinds uw geboorte tot in 2014 in Irak te hebben gewoond. Volgens uw verklaringen was u tot aan uw vertrek tewerkgesteld. Bij het CGVS verklaarde u dat u tot de vierde klas naar de lagere school ging waarna u begon te werken. Het staat dan ook vast dat het loutere feit dat u thans zes jaar in België verblijft, op zich ruim onvoldoende is om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen en geenszins volstaat om van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Op 30/12/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Op 24/01/2022 werd de DVZ door uw raadsman gecontacteerd met de vraag om een bijkomende termijn tot 31/01/2022 om deze vragenlijst te beantwoorden. Deze bijkomende termijn werd u door de DVZ op 24/01/2022 toegestaan.

Vervolgens ontving de DVZ op 26/01/2022 een ingevulde vragenlijst met volgende bijlages: huurcontract appartement dd. 01/12/2020; loonafrekening voor de periode 01/11/2021 - 30/11/2021; loonafrekening voor de periode 01/12/2021 - 31/12/2021; arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 19/01/2018; attest van inburgering dd. 17/10/2017; opleidingsovereenkomst dd. 22/10/2020; opleidingsattest dd. 10/03/2021.

In het kader van de vragenlijst verklaarde u het Engels en het Nederlands machtig te zijn, dat u een attest van inburgering behaalde en dat u een opleiding industrieel schilder volgde in België. Uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u thans sinds 22/01/2018 tewerkgesteld bent middels van een contract van onbepaalde duur. Niettegenstaande u dus zekere stappen ondernomen heeft met het oog op integratie wijst de DVZ erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u na een regelmatig verblijf van zes jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling geniet. Bovendien wijst de DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het voldoen aan deze verplichting kan dan ook bezwaarlijk als verregaande inspanningen tot integratie gezien worden.

Bijgevolg is de DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst. Het staat dan wel vast dat u een attest van inburgering volgde en thans tewerkgesteld bent, doch wijzen we erop dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De loutere vaststelling dat u op heden zes jaar op regelmatige basis in België verblijft is op zich dan ook ruim onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Bovendien wijzen we erop dat in het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u op 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019. Zo blijkt uit het vonnis van 07/05/2020 dat u uw woonplaats heeft gebruikt in het kader van activiteiten van mensensmokkel. Bij een huiszoeking in uw woning werd immers vastgesteld dat er meerdere personen in uw woning hadden verbleven. Er werden meerdere rugzakken, kledij en talrijke tandenborstels aangetroffen. De rechtbank oordeelde derhalve dat het bewezen is dat u

op de hoogte was van de geplande mensensmokkel en dat u hieraan wetens en willens uw medewerking heeft verleend.

De correctionele rechtbank van Antwerpen was bij vonnis van 07/05/2020 van oordeel dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een verminderd normbesef en een criminele ingesteldheid. In het vonnis werd onder meer het volgende gesteld: "Alet het oog op makkelijk en snel geldgewin maken beklagden op een afschuwelijke wijze misbruik van de miserabele en precaire verblijfstoestand van hun medemensen om deze op illegale wijze - en na betaling van aanzienlijke vergoedingen - naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen."

Het geheel van deze vaststellingen noopt de DVZ ertoe vast te stellen dat u ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd, die het behoud van uw verblijfsrecht geenszins kunnen rechtvaardigen. U heeft uw medewerking wetens en willens verleend aan mensensmokkelactiviteiten en er geen graten in gezien om uw woning hiervoor te gebruiken. Dit getuigt dan ook van een criminele persoonlijkheid. U heeft duidelijk geenszins respect voor andere personen en u bent met uw handelen slechts uit op eenvoudig geldgewin. Bovendien wijzen we erop dat deze bewezen verklaarde feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 30/04/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat uw deelname aan mensensmokkel onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend en dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Volledigheidshalve herhalen we dat de RW bij arrest van 17/12/2021 de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in beroep bevestigd heeft. Uit het arrest van 17/12/2021 blijkt dat u er bij de RVV meermaals heeft op gewezen dat u bij vonnis van 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen slechts een voorwaardelijke straf werd opgelegd. De RVV stelde in haar arrest hierover onder meer: "Ten slotte doet het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd de ondergane voorhechtenis geen afbreuk aan het oordeel in het vonnis van 7 mei 2020 dat de gepleegde feiten ernstig zijn, zoals hierna wordt uiteengezet. De gunstmaatregel dat verzoekers strafuitvoering wordt opgeschort gedurende 5 jaar doet op zich geen enkele afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten. Ook de afwezigheid van andere strafrechtelijke veroordelingen doet niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld."

Aldus kan de DVZ vaststellen dat het niet enkel gaat om ernstige feiten van openbare orde, maar dat deze tevens voldoende zijn om vast te stellen dat u een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. We wijzen er immers op dat de RVV van oordeel was dat de afwezigheid van andere veroordelingen geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u op 07/05/2020 veroordeeld werd. Ook de DVZ is van oordeel dat het loutere feit dat u geen nieuwe strafbare feiten pleegt op het moment dat u het voorwerp bent van een voorwaardelijke gevangenisstraf, geenszins voldoende is om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving (meer) zou vormen.

De DVZ is er op basis van de veroordeling van 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, de beslissing van het CGVS en het arrest van de RW dan ook toe gebonden om te oordeel dat u een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat u in België tewerkgesteld bent en beroepsopleidingen heeft gevolgd, kunnen geenszins het behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u geen gezins- en familieleden in België te hebben. Derhalve stelt de DVZ vast dat u thans geen gezins- en familieleden onderhoudt in België. Indien deze beslissingen dan toch enige invloed zouden hebben op uw privé- en familieleden in België, wijzen we erop dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft ernstige feiten van openbare orde gepleegd en vormt een actueel gevaar voor de openbare orde.

De DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

Tot slot, wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat de situatie in Irak, meer bepaald in Nineveh, nog steeds onrustig en gevaarlijk is en dat u om deze reden niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. We wijzen er echter op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van 29/04/2021 het volgende heeft gesteld: "Rekening houdend met het gegeven dat de situatie in Nineveh dermate gewijzigd is, u louter elementen aanhaalt aangaande de algemene veiligheidssituatie met betrekking tot de situatie in Irak en uw problemen met uw nonkels onaannemelijk bevonden zijn is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet." De loutere verklaring dat uw regio van herkomst nog steeds onrustig en gevaarlijk zou zijn, is dan ook onvoldoende om iets aan deze beoordeling van het CGVS te wijzigen. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

De DVZ kan uit deze veroordeling en uit de andere elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u op 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 10 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 10 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en u op 07/05/2020 definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019.

Uit het vonnis van 07/05/2020 is gebleken dat u wetens en willens uw medewerking verleend heeft aan mensensmokkelactiviteiten. Uw gedrag heeft blijk gegeven van een criminele persoonlijkheid en u heeft duidelijk geenszins respect voor andere personen en u bent met uw handelen slechts uit op eenvoudig geldgewin. Het CGVS is op basis van deze veroordeling overgegaan tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus krachtens artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing die door de RVV op 17/12/2021 in beroep bevestigd werd. Dienaangaande herhaalt de DVZ dat de RVV bij arrest van 17/12/2021 in uw hoofd van oordeel was dat de afwezigheid van andere veroordelingen geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u op 07/05/2020 veroordeeld werd. Derhalve kan de DVZ niet enkel vaststellen dat het gaat om ernstige feiten van openbare orde, maar eveneens dat u een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. De DVZ wijst er namelijk op dat het loutere feit dat u geen nieuwe strafbare feiten pleegt op het moment dat u het voorwerp bent van een voorwaardelijke gevangenisstraf, geenszins voldoende is om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving (meer) zou vormen. Het kan dan ook geenszins uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Derhalve kan de DVZ besluiten dat het vaststaat dat u een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de dreiging die van u uitgaat reëel en actueel is. Het valt geenszins uit te sluiten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gelet op deze actuele en ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van dit

inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.

De DVZ herhaalt dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde geen gezins- en familieleden in België te hebben. Derhalve stelt de DVZ vast dat u thans geen gezins- en familieleden onderhoudt in België. Indien deze beslissingen dan toch enige invloed zouden hebben op uw privé- en familieleden in België, wijzen we erop dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft ernstige feiten van openbare orde gepleegd en vormt een actueel gevaar voor de openbare orde.

Bovendien blijkt uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. In uw hoofd is er duidelijk sprake van een actuele en ernstige dreiging voor de openbare orde, waardoor het opleggen van een inreisverbod een noodzakelijke en evenredige maatregel is. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 van het EVRM wijst de DVZ er bovendien op dat het mogelijk is dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U heeft de DVZ echter geenszins aangetoond dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd in de Belgische samenleving, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

In het kader van de vragenlijst verklaarde u het Engels en het Nederlands machtig te zijn, dat u een attest van inburgering behaalde en dat u een opleiding industrieel schilder volgde in België. Uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u thans sinds 22/01/2018 tewerkgesteld bent middels van een contract van onbepaalde duur. Niettegenstaande u dus zekere stappen ondernomen heeft met het oog op integratie wijst de DVZ erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u na een regelmatig verblijf van zes jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling geniet. Bovendien wijst de DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het voldoen aan deze verplichting kan dan ook bezwaarlijk als verregaande inspanningen tot integratie gezien worden.

Daartegenover blijkt uit uw dossier dat u het merendeel van uw leven in het herkomstland heeft doorgebracht en dat u er bent opgegroeid. Tevens wijzen we erop dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was. De loutere vaststelling dat u zes jaar regelmatig in België verblijft, inspanningen heeft geleverd om de taal aan te leren en tewerkgesteld bent, is op zich geen bewijs van een dermate diepe verankering in de Belgische samenleving en dat uw banden met de Belgische samenleving hechter zijn dan deze met uw land van herkomst.

Op geen enkele wijze heeft u het dan ook weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar. Bovendien herhalen we dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. De DVZ herhaalt dienaangaande nogmaals dat u ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd in België en dat werd aangetoond dat u een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

In het kader van de evaluatie van het artikel 3 van EVRM en een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat de situatie in Irak, meer bepaald in Nineveh, nog steeds onrustig en gevaarlijk is en dat u om deze reden niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Deze loutere verklaring dat uw regio van herkomst nog steeds onrustig en gevaarlijk zou zijn, is echter onvoldoende om iets aan de beoordeling van het CGVS te wijzigen dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U bracht bij de DVZ dan ook geen enkel element aan dat noopt tot een wijziging van deze beoordeling van het CGVS. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

De DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk

*gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 21 en 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“2.1.1.

Conform artikel 21 Vw. kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Dat verweerder als motivatie voor in de bestreden beslissing weergeeft dat er in casu sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid.

Hiervoor wordt verwezen naar het vonnis dd. 7 mei 2020 van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarbij verzoeker veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar, met uitzondering van de ondergane hechtenis, wegens mensensmokkel.

Meer bepaald zou verzoeker zijn Antwerpse woning tijdens de periode 25.11.2019 – 28.11.2019 ter beschikking hebben gesteld van mensensmokkelaars om er transmigranten te huisvesten.

Niettegenstaande verzoeker steeds betwist heeft dat hij iets te maken had met de mensensmokkel en zijn vrienden hem erin geluist hebben, werd verzoeker toch veroordeeld wegens mensensmokkel.

Verzoeker werd in dit vonnis evenwel veroordeeld voor feiten die veel eerder hebben plaatsgevonden en dus niet voor actuele en recente feiten. Bij het door verzoeker gepleegde misdrijf was bovendien er geen “materiële schade” en werd ook niemand gewond. Evenmin was er sprake van geweld of het gebruik van een wapen.

Verzoeker heeft zijn woning voor een drietal dagen ter beschikking gesteld van vrienden, welke mensensmokkelaars bleken te zijn en waardoor verzoeker zelf ook veroordeeld werd wegens mensensmokkel.

Bij het bepalen van de strafmaat werd door de correctionele rechtbank rekening gehouden met het feit dat verzoeker een blanco strafregister had, met zijn leeftijd en persoonlijkheid en zijn aandeel in de feiten. Waar de overige beklaagden veroordeeld werden tot celstraffen van 5 en 4 jaar, waarvan enkele jaren effectief, werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, volledig met uitstel, behalve voor de voorlopige hechtenis.

Dat het verschil in het aantal jaren bestraffing en het feit dat verzoeker een straf met uitstel kreeg, op zich reeds aantoonde dat verzoeker door de rechtbank geenszins werd beschouwd als het brein achter de operatie of de grote dader, doch eerder als een kleine garnaal.

Bovendien werd nooit aangetoond dat verzoeker het misdrijf bewust gepleegd heeft en beperkte het misdrijf zich tot slechts 3 dagen, nl. van 25.11.2019 tot 28.11.2019.

Dat deze feiten en de hieruit opgelopen veroordeling dan ook onvoldoende zwaar zijn om verzoeker te kwalificeren als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte gesteund werd op artikel 21 Vw. en dan ook foutief gemotiveerd werd, zodat er sprake is van een schending van artikel 21 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.2.

Verweerder heeft daarenboven geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”. Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016, nr. 169.732 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder te onderzoeken wanneer precies de strafbare feiten zich afspeelde, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren¹.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient gehouden te worden 1 RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010 en RvV nr. 50.455 dd. 28 oktober 2010, met de aard en de gehechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing bij het in overweging nemen van deze elementen evenwel op een onredelijke en onzorgvuldige wijze te werk is gegaan.

Immers, uit het aangetekend schrijven van verzoeker blijkt dat hij reeds 6 jaar in België verblijft, hij sedert 2018 ononderbroken werkzaam is bij dezelfde werkgever en hij dus geenszins beroep doet op enige sociale bijstand, hij volledig geïntegreerd is in de samenleving en hij zijn socio-economische belangen in België heeft en hij een opleiding in België gevolgd heeft.

Dat het dan ook onredelijk is te stellen dat met deze doorgedreven economische integratie geen rekening moet worden gehouden, temeer daar verzoeker de maatschappij niets kost en hij niet ten is van de overheid. Integendeel, door zijn onafgebroken tewerkstelling draagt verzoeker sinds jaar en dag bij aan de samenleving door het betalen van belastingen.

Dat de bestreden beslissing dienaangaande opmerkt dat verzoeker inderdaad Nederlands en Engels spreekt, hij een attest van inburgering behaalde, een opleiding industrieel schilder volgde en hij sinds januari 2018 tewerkgesteld is middels een contract van onbepaalde duur.

Dit zou alleen toont aantonen dat verzoeker zekere stappen heeft ondernomen met het oog op integratie, doch dit zou slechts van een normale attitude getuigen.

Hierbij haalt verweerder tevens aan dat het aanleren van Nederlandse lessen en het zich inburgeren een verplichting is volgend uit het inburgeringstraject voor nieuwkomers.

Verweerder stelt dan ook ten onrechte dat verzoeker verplicht was een inburgeringscursus te volgen, nu hij op het ogenblik dat hij in België aankwam als asielzoeker, geenszins verplicht was een inburgeringstraject te volgen, doch hij rechthebbende was en verzoeker van dit recht gebruik heeft gemaakt om zich ten volle te integreren.

Dat verzoeker dan ook op volkomen vrijwillig basis een inburgeringscursus heeft gevolgd en hiertoe dan ook niet verplicht was door het kwestieuze Vlaams Decreet.

De bereidwilligheid van verzoeker om een inburgeringscursus te volgen, het feit dat hij diverse cursussen Nederlands heeft gevolgd en zijn jarenlange tewerkstelling tonen dan ook wel degelijk zijn reële integratie in de samenleving aan.

Dat het dan ook onredelijk is om te stellen dat het feit dat verzoeker een inburgeringscursus en Nederlandse lessen volgde, in combinatie met zijn jarenlange tewerkstelling, geen bewijs zou zijn van zijn reële integratie in de samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

2.1.4.

Dat verzoeker in de door hem ingevulde vragenlijst had opgeworpen dat de situatie in zijn land van herkomst en meer bepaald in zijn regio van herkomst, Nineveh, nog steeds onrustig en gevaarlijk is en hij ook om deze reden niet kan terugkeren naar Irak.

Dat uit de UNHCR-richtlijnen van 29 mei 2019 en de EASO Country Guidance Note van januari 2021 nochtans blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn en de veiligheidssituatie in Nineveh, nog steeds complex, problematisch en ernstig is.

Zo blijkt uit dit vermelde rapport van EASO Country Guidance Note Iraq van januari 2021 (zie Country Guidance Iraq 2021 | EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (europa.eu) dat er meerdere overlappende internationale en nationale gewapende conflicten in Irak aan de gang zijn en de algehele situatie zeer onveilig is :

“There are multiple overlapping non-international (internal) armed conflicts taking place in Iraq, most prominently, the conflict between the Iraqi government and ISIL. Parts of Iraq are also affected by an international armed conflict involving Turkey, as the conflict in Turkey between Turkey and the PKK has extended to the northern Iraqi territory” (p. 34).

Met betrekking tot de regio van herkomst van verzoeker, Nineveh, blijkt duidelijk gesteld dat ook daar sprake is van hevige gevechten, aanslagen, luchtaanvallen en moorden in het gehele gebied van de provincie (p. 148 – 149) :

“Military ground operations by the ISF and PMU against ISIL took the form of regular armed clashes, including shootings or attacks with explosives. Security operations took place not only in rural and remote areas, but also near or in populated places. Airstrikes against presumed ISIL positions were conducted by the Iraqi Air Force and the International coalition, while the Turkish Air Force attacked positions of Kurdish and Yazidi militia, resulting in civilian casualties. The surge of attacks by ISIL since the summer of 2019 was primarily due to an increase in roadside bombings. More advanced tactics in the use of IEDs, like chains of multiple IEDs to enlarge impact zones, booby-trapping of houses to kill security forces and using attacks as a bait to draw forces onto roadside bombs, were witnessed. Even though the majority of casualties from roadside bombings were members of the security forces, there were also civilian casualties. Another tactic used by the insurgents was firing mortar or small arms rounds into populated areas and attacking and killing of village mukhtars. Demonstrations were also reported in the area.

ACLEDA reported a total of 292 security incidents (average of 3.5 security incidents per week) in Ninewa governorate in the reference period, the majority of which coded as remote violence/explosions. Security incidents occurred in nearly all districts, with the largest overall number being recorded in the district of Mosul. UNAMI recorded 89 armed conflict related incidents, 62 taking place in 2019, and 27 taking place between 1st January and 31st July 2020 (average of 1.1 security incidents per week for the full reference period). In the reference period, UNAMI recorded a total of 221 civilian casualties (82 deaths and 139 injuries) in the aforementioned armed conflict related incidents. More specifically, 174 casualties were reported in 2019, and 47 casualties were reported from 1st January until 31st July 2020. Compared to the official figures for the population in the governorate, this represents 14 civilian casualties per 100 000

inhabitants for the full reference period. As of 30 June 2020, 324 078 individuals from Ninewa remained displaced, out of whom 319 128 were displaced inside the governorate. Ninewa governorate ranks first amongst the governorates in terms of return, with 1 807 170 returnees, mainly towards Mosul district. Considerable secondary displacement because of forced and premature returns and forced or coerced departures from camps and informal settlements was also witnessed. The security situation remained the main issue of concern among returnees. Blocked returns were also reported.

The debris caused by Mosul destruction was reported to be heavily contaminated with explosive devices of different kinds, including unexploded ordnance and booby-traps, with one source declaring that the explosives contamination in Mosul is of a previously unseen magnitude. Significant destruction of houses was also reported, while the reconstruction of the destroyed neighbourhoods of Mosul is advancing at a slow pace, due to the extent of the damage and the lack of funding by the Iraqi state. The lack of access to basic services 21.537 8 (water, electricity, education) remains a challenge to the rural areas of the Ninewa Plains and Sinjar. The district of Sinjar is also suffering an intense contamination with unexploded ammunition and IEDs deliberately left by ISIL”.

Aangezien verzoeker afkomstig is uit de provincie Nineveh, waar de veiligheidssituatie één van de ergste van het ganse land is, heeft verzoeker terecht aangehaald dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Dat verweerder desbetreffend enkel verwijst naar het feit dat het CGVS in april 2021 oordeelde dat verzoeker mocht worden teruggeleid naar Irak, zodat verzoekers verklaring dat zijn regio van herkomst nog steeds onrustig en gevaarlijk zou zijn, onvoldoende zou zijn.

Dat verweerder echter heeft nagelaten te onderzoeken wat de stand van de actuele veiligheidssituatie in Irak is en inzonderheid de regio van verzoeker anno 2022, nu de informatie waarop het CGVS zich steunde, dateert van meer dan één jaar geleden en de situatie op het terrein inmiddels grondig kan gewijzigd zijn.

Dat de bestreden beslissing, door de huidige veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst niet te onderzoeken – niettegenstaande verzoeker heeft opgeworpen dat deze nog steeds zeer onveilig is en hij om reden hiervan niet kan terugkeren – dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij het onderzoek van het dossier van verzoeker.

Verweerder heeft al evenmin enige motivering gegeven waarom, in zijn optiek, niet diende overgegaan te worden tot een onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in Irak en in het bijzonder in Nineveh.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.”

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet aangezien deze wetsbepaling betrekking heeft op gevallen van fraude, hetgeen *in casu* niet aan de orde is. Waar verzoeker de schending van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet aanvoert, dient dit te worden gelezen als een middelonderdeel, gestoeld op artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet.

2.3. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan de verzoekende partij de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door de verzoekende partij in het middel aangevoerde argumenten (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. In zijn eerste middel spitst verzoeker zich toe op de beslissing tot beëindiging van het verblijf, waarbij uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 21 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag wordt vermeld. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

In artikel 23, §1, van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf, genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van de vreemdelingenwet, *“uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”*. Voorts wordt gesteld dat *“(h)et gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”*. Daarnaast wordt in artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet gesteld dat *“(...)bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk”* en met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”*.

2.9. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017) wordt uiteengezet dat ‘openbare orde’ *“[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (Ibid., p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: *“(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen* (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61)”.

Verder moeten *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* worden onderscheiden van gewone *“redenen van openbare orde of nationale veiligheid”* en *“dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. *“Ernstige redenen”* vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone *“redenen”* terwijl *“dwingende redenen”* vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging

van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Ook het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

2.10. In de bestreden beslissing wordt in toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet een einde gemaakt aan verzoekers verblijf *“om de volgende redenen van openbare orde”*:

“Op 31/01/2016 kwam u voor het eerst aan in België. Op 10/02/2016 heeft u vervolgens bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u op 27/06/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u thans in het bezit van een A-kaart, geldig tot 20/06/2022.

Op 07/05/2020 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019.

Op grond van deze veroordeling werd op 23/07/2020 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS. In het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus werd u door het CGVS op 12/04/2021 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen.

Gezien deze vaag intrekking binnen de termijn van vijf jaar na het indienen van het verzoek om internationale bescherming werd overgemaakt aan het CGVS werd de toekenning van het onbeperkt verblijfsrecht op 25/05/2021 geschorst in toepassing van artikel 49/2, § 4, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het CGVS heeft op 29/04/2021 besloten om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 30/04/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat uw deelname aan mensensmokkel onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend en dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Derhalve diende uw subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing van 29/04/2021 van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en dat u mag worden teruggeleid naar Irak.

Op 28/05/2021 heeft u een schorsend beroep ingediend tegen de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bij arrest van 17/12/2021 heeft de RW de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in beroep bevestigd. De RVV stelde immers dat: “Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoekers handelingen, met name deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.” Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande herhalen we dat u in België aankwam op 31/01/2016, met andere woorden zes jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man van 25 jaar. Het staat dan ook vast dat u ruim het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. Gedurende uw gehoor bij de DVZ op 25/03/2016 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u sinds uw geboorte tot in 2014 in Irak te hebben gewoond. Volgens uw verklaringen was u tot aan uw vertrek tewerkgesteld. Bij het CGVS verklaarde u dat u tot de vierde klas naar de lagere school ging waarna u begon te werken. Het staat dan ook vast dat het loutere feit dat u thans zes jaar in België verblijft, op zich ruim onvoldoende is om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen en geenszins volstaat om van hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken, die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Op 30/12/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). Op 24/01/2022 werd de DVZ door uw raadsman gecontacteerd met de vraag om een bijkomende termijn tot 31/01/2022 om deze vragenlijst te beantwoorden. Deze bijkomende termijn werd u door de DVZ op 24/01/2022 toegestaan.

Vervolgens ontving de DVZ op 26/01/2022 een ingevulde vragenlijst met volgende bijlages: huurcontract appartement dd. 01/12/2020; loonafrekening voor de periode 01/11/2021 - 30/11/2021; loonafrekening voor de periode 01/12/2021 - 31/12/2021; arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 19/01/2018; attest van inburgering dd. 17/10/2017; opleidingsovereenkomst dd. 22/10/2020; opleidingsattest dd. 10/03/2021.

In het kader van de vragenlijst verklaarde u het Engels en het Nederlands machtig te zijn, dat u een attest van inburgering behaalde en dat u een opleiding industrieel schilder volgde in België. Uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u thans sinds 22/01/2018 tewerkgesteld bent middels van een contract van onbepaalde duur. Niettegenstaande u dus zekere stappen ondernomen heeft met het oog op integratie wijst de DVZ erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u na een regelmatig verblijf van zes jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling geniet. Bovendien wijst de DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het voldoen aan deze verplichting kan dan ook bezwaarlijk als verregaande inspanningen tot integratie gezien worden.

Bijgevolg is de DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst. Het staat dan wel vast dat u een attest van inburgering volgde en thans tewerkgesteld bent, doch wijzen we erop dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De loutere vaststelling dat u op heden zes jaar op regelmatige basis in België verblijft is op zich dan ook ruim onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Bovendien wijzen we erop dat in het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u op 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019. Zo blijkt uit het vonnis van 07/05/2020 dat u uw woonplaats heeft gebruikt in het kader van activiteiten van mensensmokkel. Bij een huiszoeking in uw woning werd immers vastgesteld dat er meerdere personen in uw woning hadden verbleven. Er werden meerdere rugzakken, kledij en talrijke tandenborstels aangetroffen. De rechtbank oordeelde derhalve dat het bewezen is dat u op de hoogte was van de geplande mensensmokkel en dat u hieraan wetens en willens uw medewerking heeft verleend.

De correctionele rechtbank van Antwerpen was bij vonnis van 07/05/2020 van oordeel dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een verminderd normbesef en een criminele ingesteldheid. In het vonnis werd onder meer het volgende gesteld: "Alet het oog op makkelijk en snel geldgewin maken beklagden op een

afschuwelijke wijze misbruik van de miserabele en precare verblijfstoestand van hun medemensen om deze op illegale wijze - en na betaling van aanzienlijke vergoedingen - naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen."

Het geheel van deze vaststellingen noopt de DVZ ertoe vast te stellen dat u ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd, die het behoud van uw verblijfsrecht geenszins kunnen rechtvaardigen. U heeft uw medewerking wetens en willens verleend aan mensensmokkelactiviteiten en er geen graten in gezien om uw woning hiervoor te gebruiken. Dit getuigt dan ook van een criminele persoonlijkheid. U heeft duidelijk geenszins respect voor andere personen en u bent met uw handelen slechts uit op eenvoudig geldgewin. Bovendien wijzen we erop dat deze bewezen verklaarde feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 30/04/2021 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat uw deelname aan mensensmokkel onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend en dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Volledigheidshalve herhalen we dat de RW bij arrest van 17/12/2021 de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in beroep bevestigd heeft. Uit het arrest van 17/12/2021 blijkt dat u er bij de RVV meermaals heeft op gewezen dat u bij vonnis van 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen slechts een voorwaardelijke straf werd opgelegd. De RVV stelde in haar arrest hierover onder meer: "Ten slotte doet het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar uitgezonderd de ondergane voorhechtenis geen afbreuk aan het oordeel in het vonnis van 7 mei 2020 dat de gepleegde feiten ernstig zijn, zoals hierna wordt uiteengezet. De gunstmaatregel dat verzoekers strafuitvoering wordt opgeschort gedurende 5 jaar doet op zich geen enkele afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten. Ook de afwezigheid van andere strafrechtelijke veroordelingen doet niets af aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld."

Aldus kan de DVZ vaststellen dat het niet enkel gaat om ernstige feiten van openbare orde, maar dat deze tevens voldoende zijn om vast te stellen dat u een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. We wijzen er immers op dat de RVV van oordeel was dat de afwezigheid van andere veroordelingen geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u op 07/05/2020 veroordeeld werd. Ook de DVZ is van oordeel dat het loutere feit dat u geen nieuwe strafbare feiten pleegt op het moment dat u het voorwerp bent van een voorwaardelijke gevangenisstraf, geenszins voldoende is om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving (meer) zou vormen.

De DVZ is er op basis van de veroordeling van 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, de beslissing van het CGVS en het arrest van de RW dan ook toe gebonden om te oordeel dat u een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat u in België tewerkgesteld bent en beroepsopleidingen heeft gevolgd, kunnen geenszins het behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijfsrecht. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht werd dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht verklaarde u geen gezins- en familieleden in België te hebben. Derhalve stelt de DVZ vast dat u thans geen gezins- en familieleden onderhoudt in België. Indien deze beslissingen dan toch enige invloed zouden hebben op uw privé- en familieleden in België, wijzen we erop dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft ernstige feiten van openbare orde gepleegd en vormt een actueel gevaar voor de openbare orde.

De DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

Tot slot, wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat de situatie in Irak, meer bepaald in Nineveh, nog steeds onrustig en gevaarlijk is en dat u om deze reden niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. We wijzen er echter op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van 29/04/2021 het volgende heeft gesteld: "Rekening houdend met het gegeven dat de situatie in Nineveh dermate gewijzigd is, u louter

elementen aanhaalt aangaande de algemene veiligheidssituatie met betrekking tot de situatie in Irak en uw problemen met uw nonkels onaannemelijk bevonden zijn is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De loutere verklaring dat uw regio van herkomst nog steeds onrustig en gevaarlijk zou zijn, is dan ook onvoldoende om iets aan deze beoordeling van het CGVS te wijzigen. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

De DVZ kan uit deze veroordeling en uit de andere elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf.”

2.11. In zijn middel suggereert verzoeker dat de motieven van de beslissing beperkt zijn tot een verwijzing naar zijn strafrechtelijke veroordeling. Bovendien tracht verzoeker de ernst van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld te temperen door te stellen dat hij niets met mensensmokkel te maken heeft, dat de feiten reeds van 2019 dateren, dat er geen materiële schade is en dat niemand gewond is geraakt en geen geweld werd gebruikt. Daarnaast wijst verzoeker op de strafmaat, waarbij een veroordeling met uitstel werd uitgesproken, hetgeen er volgens hem op wijst dat hij ‘een kleine garnaal’ is. Verzoeker acht deze feiten onvoldoende zwaarwichtig. Tenslotte stelt verzoeker dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag omdat hij geen nieuwe feiten heeft gepleegd.

2.12. De Raad merkt op dat de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijf geenszins beperkt blijven tot een loutere verwijzing naar de veroordeling, zoals verzoeker lijkt te suggereren. Verzoeker verliest uit het oog dat in de beslissing uitgebreid wordt geschetst dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld voldoende ernstig werden bevonden om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze intrekkingbeslissing werd bovendien door de Raad bevestigd in zijn arrest van 17 december 2021 (RvV 17 december 2021, nr. 265 744). Hierbij werd geconcludeerd dat *“(v)erzoekers handelingen, met name deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming”*. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris daarnaast het volgende: *“U heeft uw medewerking wetens en willens verleend aan mensensmokkelactiviteiten en er geen graten in gezien om uw woning hiervoor te gebruiken. Dit getuigt dan ook van een criminele persoonlijkheid. U heeft duidelijk geenszins respect voor andere personen en u bent met uw handelen slechts uit op eenvoudig geldgewin.”* De motivering is dus geenszins beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling, maar er wordt ook nader ingegaan op de aard van de gepleegde feiten.

Verzoeker kan trouwens geenszins worden gevolgd waar hij in zijn middel poneert dat hij niets met mensensmokkel te maken heeft of dat hij slechts ‘een kleine garnaal’ zou zijn. In de uitspraak van de correctionele rechtbank van Antwerpen wordt immers op basis van een hele reeks vaststellingen uit het strafdossier bewezen geacht *“dat ook beklaagde H.(...) op de hoogte was van de geplande mensensmokkel en hieraan wetens en willens zijn medewerking heeft verleend”* (Corr. Antwerpen, 7 mei 2020, nr. 2020/2277, p. 8). Het gegeven dat bij de feiten geen geweld werd gebruikt, dat niemand gewond is geraakt en dat er geen materiële schade is, betekent niet automatisch dat de feiten niet ernstig zouden zijn. De strafrechter was van oordeel dat *“(d)e handelingen van de beklaagden wijzen op een verminderd normbesef en een criminele ingesteldheid. Met het oog op makkelijk en snel geldgewin maken beklaagden op een afschuwelijke manier misbruik van de miserabele en precaire verblijfstoestand van hun medemens om deze op illegale wijze – en na betaling van aanzienlijke vergoedingen – naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen”*. Verzoeker ging niet in beroep tegen zijn veroordeling, waardoor zijn huidige poging om zijn bijdrage te minimaliseren weinig overtuigend overkomt.

Met zijn opmerking dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van eind november 2019 en dat hij sedertdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd, toont verzoeker geenszins aan dat het gevaar voor de openbare orde dat van hem uitgaat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in februari 2022 - minder dan 2,5 jaar later - niet langer actueel zou zijn. Het feit dat de correctionele rechtbank gevangenisstraffen heeft uitgesproken waarvan voor een gedeelte uitstel van de strafuitvoering werd toegestaan, houdt niet automatisch in dat de feiten als minder ernstig worden beschouwd. In zijn vonnis

wijst de correctionele rechtbank immers vooral op het ontradende karakter van een uitgestelde bestraffing. Verzoeker toont overigens niet aan dat de proeftermijn van 5 jaar, die aan het uitstel gekoppeld is, thans al verstreken zou zijn.

De verwijzing in het eerste middel naar arresten van de Raad uit 2016 is niet dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien hebben deze arresten betrekking op een motivering die enkel de vermelding van een proces-verbaal omvat en waarbij nog geen strafrechtelijke veroordeling was gevolgd, waardoor deze geenszins vergelijkbaar zijn met onderhavig geval waarbij verzoeker definitief is veroordeeld.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat er niet werd gemotiveerd omtrent de *“actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging”*, dient te worden aangestipt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overweegt: *“U heeft uw medewerking wetens en willens verleend aan mensensmokkelactiviteiten en er geen graten in gezien om uw woning hiervoor te gebruiken. Dit getuigt dan ook van een criminele persoonlijkheid. U heeft duidelijk geenszins respect voor andere personen en u bent met uw handelen slechts uit op eenvoudig geldgewin”*. De aard van de gepleegde feiten wordt aangegrepen om het volgende te stellen: *“Aldus kan de DVZ vaststellen dat het niet enkel gaat om ernstige feiten van openbare orde, maar dat deze tevens voldoende zijn om vast te stellen dat u een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.”* Hierbij wordt ook aangehaald dat *“het loutere feit dat u geen nieuwe strafbare feiten pleegt op het moment dat u het voorwerp bent van een voorwaardelijke gevangenisstraf, geenszins voldoende is om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving (meer) zou vormen”* waardoor het gevaar dat van verzoeker uitgaat nog steeds actueel wordt geacht. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat mensensmokkelactiviteiten wegens hun aard kunnen volstaan om in toepassing van artikel 21 van de vreemdelingenwet de beëindiging van het verblijf te rechtvaardigen *“om redenen van openbare orde”* die tevens een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving impliceren.

2.13. In een derde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan bij het beoordelen van de elementen uit artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet, te weten de duur van zijn verblijf in het Rijk, de banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, zijn leeftijd en de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene en zijn familieleden. Verzoeker wijst in dit verband op zijn verblijf van 6 jaar en zijn doorgedreven economische integratie door zijn tewerkstelling, zijn kennis van het Nederlands en Engels, zijn vrijwillig behaalde inburgeringsattest en zijn opleiding als industrieel schilder. Volgens hem is het onredelijk dat de combinatie van zijn opleiding Nederlands, zijn inburgeringscursus én zijn tewerkstelling geen bewijs zouden vormen van een reële integratie.

2.14. Blijkens het administratief dossier maakte verzoeker via zijn raadsman ingevolge het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 december 2021 betreffende het onderzoek van zijn verblijfssituatie eind januari 2022 volgende documenten over: de ingevulde vragenlijst 'hoorrecht', een huurcontract, arbeidsovereenkomst met loonstroken, een opleidingsovereenkomst en een inburgerings- en opleidingsattest.

In de bestreden beslissing worden de elementen uit artikel 23, §2, van de vreemdelingenwet overlopen en wordt hierbij het volgende overwogen:

“Het staat dan wel vast dat u een attest van inburgering volgde en thans tewerkgesteld bent, doch wijzen we erop dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De loutere vaststelling dat u op heden zes jaar op regelmatige basis in België verblijft is op zich dan ook ruim onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Bovendien wijzen we erop dat in het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u op 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaren, met uitstel vijf jaren behalve de ondergane voorhechtenis, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25/11/2019 en 28/11/2019.

(...)

De DVZ is er op basis van de veroordeling van 07/05/2020 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, de beslissing van het CGVS en het arrest van de RW dan ook toe gebonden om te oordeel dat u een actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Het loutere feit dat u in België tewerkgesteld bent en beroepsopleidingen heeft gevolgd, kunnen geenszins het behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigen. (...)

In het kader van het hoorrecht verklaarde u geen gezins- en familieleden in België te hebben. Derhalve stelt de DVZ vast dat u thans geen gezins- en familieleden onderhoudt in België. Indien deze beslissingen dan toch enige invloed zouden hebben op uw privé- en familieleden in België, wijzen we erop dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U heeft ernstige feiten van openbare orde gepleegd en vormt een actueel gevaar voor de openbare orde.

De DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

(...)

De DVZ kan uit deze veroordeling en uit de andere elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet."

Verzoeker toont niet aan dat er door hem bepaalde elementen naar voor zouden zijn gebracht waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de (te licht bevonden) elementen van integratie niet opwegen tegen de zware openbare orde-argumenten, betekent niet dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Verzoeker klaagt er zich over dat het inburgeringstraject in zijn geval geen verplichting betrof. Daargelaten de vraag echter of het door verzoeker gevolgde inburgeringstraject een vrijwillig of een verplicht karakter had, wordt er in de beslissing op gewezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris "niet in het bezit (is) van informatie waaruit kan blijken dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst." Verzoeker toont ook niet aan dat het enkele gegeven dat hij een (vrijwillig) inburgeringstraject doorliep tot gevolg heeft dat zijn integratie zou opwegen tegen de voorliggende redenen van openbare orde die hun oorzaak vinden in een ernstig misdrijf.

Verzoeker betoogt ook dat hij door zijn ononderbroken tewerkstelling niets kost aan de maatschappij, maar hij verliest hierbij kennelijk zijn criminele gedragingen uit het oog die zware maatschappelijke schade aanrichten. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de stukken die verzoeker heeft neergelegd, blik geven van een reële integratie in de samenleving, zoals hij beweert, doet dit gaan afbreuk aan de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat "na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet." Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat het *in casu* kennelijk onredelijk is de socio-economische belangen van verzoeker ondergeschikt te achten aan de vrijwaring van de openbare orde.

2.15. Verzoeker gaat in een vierde middelonderdeel in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Bij het invullen van de vragenlijst had verzoeker beweerd dat de toestand in de provincie Nineveh in Irak, waarvan hij afkomstig is, nog steeds onrustig en gevaarlijk is. In zijn middel tracht verzoeker zijn eerdere bewering verder te staven door te verwijzen naar informatie van het EASO (thans EUAA), met name de *EASO Country Guidance Note: Iraq* van januari 2021, waaruit hij een passage citeert. Volgens verzoeker werd geen onderzoek verricht naar de veiligheidssituatie.

2.16. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie het volgende gesteld:

“Tot slot, wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat de situatie in Irak, meer bepaald in Nineveh, nog steeds onrustig en gevaarlijk is en dat u om deze reden niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. We wijzen er echter op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus van 29/04/2021 het volgende heeft gesteld: “Rekening houdend met het gegeven dat de situatie in Nineveh dermate gewijzigd is, u louter elementen aanhaalt aangaande de algemene veiligheidssituatie met betrekking tot de situatie in Irak en uw problemen met uw nonkels onaannemelijk bevonden zijn is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De loutere verklaring dat uw regio van herkomst nog steeds onrustig en gevaarlijk zou zijn, is dan ook onvoldoende om iets aan deze beoordeling van het CGVS te wijzigen.”

2.17. De Raad stipt aan dat in de beslissing van de commissaris-generaal van 29 april 2021, die overigens werd bevestigd in 's Raads arrest van 17 december 2021 (RvV 17 december 2021, nr. 265 744), bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak het *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 en de door verzoeker aangehaalde *EASO Country Guidance Note: Iraq* van januari 2021 in rekening werden genomen. Een verwijzing naar landeninformatie volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, tenzij uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie dermate slecht is dat elk individu bij terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan, hetgeen *in casu* niet blijkt. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die zijn bewering ondersteunt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst anno 2022 grondig zou zijn gewijzigd, zoals hij in dit middelonderdeel suggereert. Verzoeker is er op dit punt niet in geslaagd een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aan te tonen.

2.18. Er blijkt geen schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke en of juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel aangetoond. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, waardoor ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden weerhouden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.19. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“2.2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker verblijf al meer dan 6 jaar in België, werkt al 4 jaar bij dezelfde werkgever en heeft in deze lange periode dan ook sociale, zakelijke en vriendschapsrelaties opgebouwd.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker verblijft reeds jarenlang in België, spreekt vloeiend Nederlands, is al jaren economisch actief, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd en is geïntegreerd in de samenleving.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.”

2.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

2.21. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker “*thans geen gezins- en familieleven onderhoudt in België*”. Verzoeker betwist dit niet in zijn tweede middel.

2.22. Verzoeker betoogt anderzijds dat hij wel degelijk een privéleven heeft opgebouwd in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, maar dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verblijf gedurende 6 jaar en het gegeven dat hij al 4 jaar bij dezelfde werkgever werkt, naar zijn kennis van het Nederlands en zijn grote vrienden- en kennissenkring en zijn integratie en meent dat dit alles onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

2.23. In weerwil van verzoekers beweringen werd bij het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk rekening gehouden met het door verzoeker ten tijde van zijn hoorrecht geschetste privéleven:

“In het kader van de vragenlijst verklaarde u het Engels en het Nederlands machtig te zijn, dat u een attest van inburgering behaalde en dat u een opleiding industrieel schilder volgde in België. Uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u thans sinds 22/01/2018 tewerkgesteld bent middels van een contract van onbepaalde duur. Niettegenstaande u dus zekere stappen ondernomen heeft met het oog op integratie wijst de DVZ erop dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u na een regelmatig verblijf van zes jaar een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en tewerkstelling geniet. Bovendien wijst de DVZ erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het voldoen aan deze verplichting kan dan ook bezwaarlijk als verregaande inspanningen tot integratie gezien worden.

Bijgevolg is de DVZ op heden niet in het bezit van informatie waaruit kan blijken dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, die dermate hechter zouden zijn dan uw banden met uw land van herkomst. Het staat dan wel vast dat u een attest van inburgering volgde en thans tewerkgesteld bent, doch wijzen we erop dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was, dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. De loutere vaststelling dat u op heden zes jaar op regelmatige basis in België verblijft is op zich dan ook ruim onvoldoende om van een diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

(...)

Daartegenover blijkt uit uw dossier dat u het merendeel van uw leven in het herkomstland heeft doorgebracht en dat u er bent opgegroeid. Tevens wijzen we erop dat de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was. De loutere vaststelling dat u zes jaar regelmatig in België verblijft, inspanningen heeft geleverd om de taal aan te leren en tewerkgesteld bent, is op zich geen bewijs van een dermate diepe verankering in de Belgische samenleving en dat uw banden met de Belgische samenleving hechter zijn dan deze met uw land van herkomst.

Op geen enkele wijze heeft u het dan ook weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar. Bovendien herhalen we dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. De DVZ herhaalt dienaangaande nogmaals dat u ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd in België en dat werd aangetoond dat u een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.”

2.24. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middel benadrukt dat zijn integratie in België (verblijf gedurende 6 jaar, tewerkstelling, talenkennis, vrienden- en kennissenkring) beschouwd moet worden als een ‘beschermenswaardig’ privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissingen van oordeel is dat er bij verzoeker geen sprake is van een “doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving”. In de beslissingen worden de bindingen van verzoeker in België afgewogen tegen de bindingen met zijn land van herkomst, waarbij wordt aangestipt dat verzoeker het merendeel van zijn leven in het herkomstland heeft doorgebracht, dat “de officiële landstaal uw moedertaal is en dat u ook in het land van herkomst tewerkgesteld was” waardoor wordt geconcludeerd dat verzoeker “(o)p geen enkele wijze heeft (...) weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België”. Verzoeker maakt in zijn middel niet concreet aannemelijk dat zijn bindingen met België de beëindiging van zijn verblijf, zijn verwijdering of het opleggen van een inreisverbod onmogelijk zouden kunnen maken.

2.25. In zijn tweede middel beklaagt verzoeker zich ook over het gebrek aan een proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM. Bij afwezigheid van bewijs van een beschermenswaardig privéleven

is evenwel geen afweging vereist tussen de belangen van de verzoekende partij en het belang van de overheid dat erin gelegen is de openbare orde te vrijwaren. In elk geval brengt verzoeker thans geen bijkomende elementen aan die zouden wijzen op een beschermenswaardig privéleven onder de vorm van verregaande engagementen in België die een eventuele belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden vereisen, laat staan deze in zijn voordeel zouden laten overhellen.

2.26. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.27. In een derde middel voert verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“2.3.1.

Dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd op grond van artikel 7, eerste lid, 3° Vw. en conform artikel 74/14, §3, 3° Vw. geen termijn wordt toegekend om het grond vrijwillig te verlaten, op grond van het gegeven dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde zou moeten worden beschouwd.

Tevens wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 10 jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, 4e lid Vw., aangezien verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde en de veiligheid zou vormen.

Een termijn van 10 jaar zou evenredig zijn, nu verzoeker een actueel en ernstig gevaar zou vormen voor de openbare orde, aangezien hij op 7 mei 2020 definitief veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaren, met uitstel voor 5 jaar, behalve de ondergane voorhechtenis en dit wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in de periode tussen 25.11.2019 en 28.11.2019.

Verzoeker zou voorts niet hebben aangetoond bepaalde sociale bindingen te hebben opgebouwd die de gebruikelijke banden zouden overstijgen in de Belgische samenleving en die dermate hecht zouden zijn dat zij deel zouden uitmaken van zijn sociale identiteit zodat zij onder artikel 8 EVRM zouden vallen.

Hoewel verzoeker het Nederlands machtig is, een inburgeringscursus volgde, evenals een opleiding voor industrieel schilder en hij al jaren werkt, zou dit alles volgens verweerder slechts van een normale attitude getuigen.

Tenslotte zouden er ook geen medische beletsels zijn voor een terugkeer naar Irak en zou ook de veiligheidssituatie in de regio van herkomst geen gevaar uitmaken voor een schending van artikel 3 EVRM bij een eventuele terugkeer.

2.3.2.

Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en het inreisverbod voor een duur van 10 jaren stelt dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde en een schending van de nationale veiligheid.

Hiervoor wordt verwezen naar het vonnis dd. 7 mei 2020 van de correctionele rechtbank van Antwerpen waarbij verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 5 jaar, met uitzondering van de hechtenis, wegens mensensmokkel.

Verzoeker werd in dit vonnis evenwel veroordeeld voor feiten die veel eerder hebben plaatsgevonden en dus niet voor actuele en recente feiten.

Bovendien werd verzoeker veroordeeld wegens het feit dat hij gedurende drie dagen zijn huis heeft opgesteld voor transmigranten, doch verzoeker heeft steeds volgehouden dat hij zijn woning gedurende die dagen ter beschikking heeft gesteld van vrienden, die blijkbaar mensensmokkelaars waren.

Verzoeker was hiervan helemaal niet op de hoogte, doch werd meegesleurd in een proces rond mensensmokkel en ook effectief veroordeeld.

Verzoeker vormt actueel echter geen enkel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, wat door geen enkel argument wordt tegengesproken.

Immers, verweerder heeft nagelaten een grondig onderzoek te voeren naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van het bevel en het inreisverbod een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de enige veroordeling van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker verwijst dan ook nogmaals naar de reeds geciteerde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26.02.2016 en 10.11.2016, waarin de Raad oordeelde dat om een gevaar voor openbare te weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding, doch er tevens sprake moet zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast ».

Dat verweerder dan ook geenszins louter op basis van de veroordeling van de correctionele rechtbank te Antwerpen aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon afleveren, noch een inreisverbod van 10 jaar.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan en het bevel en het inreisverbod niet alleen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhouden, doch tevens een schending behelzen van de motiveringsplicht en dienen vernietigd te worden.

2.3.3.

Conform artikel 74/13 Vw. moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd en ten onrechte gesteld wordt dat verzoeker geen sociale bindingen zou hebben opgebouwd die dermate hecht zouden zijn dat zij deel zouden uitmaken van zijn sociale identiteit en onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Hierbij wordt de nadruk gelegd op het feit dat verzoeker geen gezins- en familieleven zou hebben in België.

Dat echter niet alleen het strikte gezins- en familieleven beschermd wordt door artikel 8 EVRM en het EHRM duidelijk gesteld heeft dat het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29).

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat er in casu geen schending is van artikel 8 EVRM aangezien verzoeker geen gezins- of familieleven in België heeft, terwijl verzoeker wel degelijk een privéleven in België heeft en ook dit onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 8 EVRM schendt (zie supra) en ook het bevel en het inreisverbod een schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vw. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht inhouden.

2.3.4.

Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 10 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn “proportioneel” zou zijn.

Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 10 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker veroordeeld werd wegens mensensmokkelactiviteiten (in feite het ter beschikking stellen van zijn woning aan vrienden die hiervan misbruik hebben gemaakt).

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst jaar 10 noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Artikel 74/11, §1, 2° Vw. stelt immers dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan 5 jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van maar liefst 10 jaar.

Dat verweerder wel een motivering heeft gegeven waarom aan verzoeker een inreisverbod dient te worden opgelegd, doch nergens uitvoerig gemotiveerd wordt waarom voor een termijn van 10 jaar werd gekozen.

In casu is deze motivering inzake de duur van het inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd².

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst een volledig decennium (!), terwijl verzoeker al meer dan 6 jaar in België verblijft, al jaren werkzaam is en zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen 2 R.v.St., Auman, nr. 62082, 1 oktober 1996, met noot J. Baert, T.O.R.B., 1996-1997, p. 137-139. 3 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694. 21.537 15 het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire

bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat het inreisverbod dan ook onvoldoende gemotiveerd is wat betreft de duur ervan, zodat minstens het inreisverbod dient vernietigd te worden.”

2.28. De Raad verwijst inzake de opgeworpen schending van de (formele) motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel naar hetgeen hierboven in de punten 2.4. tot 2.7. werd gesteld.

2.29. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Verzoeker is het niet eens met de conclusie dat uit zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, die zou toelaten een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gekoppeld aan een inreisverbod met een duur van 10 jaar op grond van het door hem geschonden geachte artikel 74/11, 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(....)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.30. In zijn derde middel herhaalt verzoeker dat hij op 7 mei 2020 werd veroordeeld voor feiten die veel eerder hebben plaatsgevonden, maar dat hij niet op de hoogte was van het feit dat zijn vrienden mensensmokkelaars waren. Verzoeker betoogt wederom dat de beslissing een loutere verwijzing bevat naar de veroordeling en dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar zijn huidige persoonlijk gedrag, terwijl hij op het ogenblik van het nemen van de beslissingen geen gevaar meer vormde voor de openbare orde.

2.31. Zoals hierboven reeds aangestipt, blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank dat verzoeker wetens en willens zijn medewerking heeft verleend bij zeer ernstige feiten van mensenhandel, zodat hij nu niet kan voorhouden dat hij hiervan onwetend was. Betreffende het actueel karakter van de dreiging voor de openbare orde die van verzoeker uitgaat, wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Dienaangaande herhaalt de DVZ dat de RVV bij arrest van 17/12/2021 in uw hoofde van oordeel was dat de afwezigheid van andere veroordelingen geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor u op 07/05/2020 veroordeeld werd. Derhalve kan de DVZ niet enkel vaststellen dat het gaat om ernstige feiten van openbare orde, maar eveneens dat u een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. De DVZ wijst er namelijk op dat het loutere feit dat u geen nieuwe strafbare feiten pleegt op het moment dat u het voorwerp bent van een voorwaardelijke gevangenisstraf, geenszins voldoende is om aan te tonen dat u geen gevaar voor de samenleving (meer) zou vormen. Het kan dan ook geenszins uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Derhalve kan de DVZ besluiten dat het vaststaat dat u een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de dreiging die van u uitgaat reëel en actueel is. Het valt geenszins uit te sluiten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gelet op deze actuele en ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde.”

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de aard en de ernst van de feiten een inreisverbod op te leggen dat noodzakelijk is voor het vrijwaren van de openbare orde. De overwegingen uit de beslissing blijven trouwens niet beperkt tot een verwijzing naar de veroordeling. Omwille van de ernst van het misdrijf wordt *in casu* een inreisverbod met een duur van 10 jaar proportioneel geacht.

2.32. In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoeker terecht stelt in dit middelonderdeel, dient te worden verondersteld dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de vrijwaring van het recht op gezins- en familieleven beoogt, maar ook het recht op privéleven. Nochtans houdt dit wetsartikel geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 maart 2022, nr. 253.374).

De Raad stelt vast dat bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nergens uitdrukkelijk wordt ingegaan op de sociale bindingen van verzoeker, die deel uitmaken van zijn privéleven. Elders wordt wel het volgende overwogen: *“De DVZ wijst er dan ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actuele gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.*

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat u thans geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.”

In de beslissing wordt dus gesteld dat verzoeker zelf verklaarde geen gezins- of familieleden in België te hebben, maar er wordt, in weerwil van verzoekers beweringen, nergens ontkend dat verzoeker gedurende de jaren dat hij in België verbleef bepaalde bindingen heeft ontwikkeld met zijn gastland. Er wordt in de beslissing wel degelijk melding gemaakt van de opleidingen en tewerkstelling van verzoeker. Deze bindingen maken volgens de gemachtigde van de staatssecretaris echter geen ‘diepe verankering’ uit zodat dit niet kan worden beschouwd als een ‘beschermenswaardig’ privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is van mening dat zijn privéleven wel beschermenswaardig is onder dit verdragsartikel, maar dit volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing onzorgvuldig of gebrekkig te achten.

2.33. Met betrekking tot de bepaling van de duur van het inreisverbod, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering zou zijn overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van 10 jaar. In de beslissing wordt immers gewezen op de veroordeling en op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wordt het volgende gesteld: *“Derhalve kan de DVZ besluiten dat het vaststaat dat u een gevaar vormt voor de openbare orde en dat de dreiging die van u uitgaat reëel en actueel is. Het valt geenszins uit te sluiten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gelet op deze actuele en ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van dit inreisverbod wordt rekening gehouden met uw familiale situatie, eventuele medische problemen, de elementen betreffende een terugkeer naar het land van herkomst en alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen.”* Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de *“specifieke omstandigheden”*, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verlangt dat zou worden gemotiveerd om welke reden *“eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*, merkt de Raad op dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet geen dergelijke specifieke motiveringsplicht voorschrijft. Het volstaat dat verzoeker inzicht krijgt in de overwegingen van de bestreden beslissingen zodat hij kan nagaan of de gegevens waarvan werd uitgegaan in rechte en in feite juist zijn, dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze

correct heeft beoordeeld, en op grond daarvan in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen. *In casu* is hieraan voldaan. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op willekeurige wijze gebruik zou hebben gemaakt van de discretionaire bevoegdheid die hij heeft bij de bepaling van de duur van een inreisverbod in geval van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde*”, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar 's Raads arresten van 2016, kan worden herhaald hetgeen hierboven in punt 2.12. werd gesteld.

2.34. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 74/11 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen niet zouden steunen op deugdelijke, feitelijke en/of juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN